

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sortes, Qvibvs, Ne Temere Cadant, Temperandis; Vel, Si
Temere Dvcvntvr, Castigandis, Divini Ivdicii Æqvitas
Semper Adest**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1645

§. 9. S. Basilium, Augustinum, Franciscum, ante sortes, orasse, & de
Francisci Caietani, per sortes, vocatione ad societate[m] lesv

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52306](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52306)

§. IX.

S. Basilium, Augustinum, Franciscum, ante
Sortes, orasse; & de Francisci Caietani,
per Sortes, vocatione ad Socie-
tatem IESU.

Hoc pacto D. Basilius supra commemo-
ratus, priusquam ex Euangelio, vitæ sibi
genus sortiretur, miserabilem vitam suam,
deplorabat; optabatq; & præ omnibus, sane
multam curam adhibebat (quid ni & orabat)
ut sibi manuductor daretur. Hoc pacto S.
Augustinus antè, quàm audiret, Tolle lege,
dimisit habenas lachrymis, prorumpentibus-
que fluminibus oculorum, dixit: Et tu, Do-
mine, usquequo? &c. Quòd autem idem
S. Pater alibi, vbi de fortitione eorum, qui
tempore persecutionis manere, aut fugere
debebant, agit, orationis mentionem non
faciat, non est cur orationem putemus o-
missam; non exclusit alterum, cum alterum
expressit, scilicet gravitatè materiæ, agebat
enim de grege, propter periculū, non dese-
rendo; ac de ijs, quibus fors, sine invidia,
ferre poterat securitatē. Hoc pacto S. Fran-
ciscus, cum esset immissum eius menti, per di-
vinum oraculum, quòd in apertione libri Evan-
gelici aperiretur ei a Christo, quòd Deo in ipso,

S. Basil.
epist. 79.

S. Aug.
l. 8. Con-
fess. cap.
12.
Idem e-
pist. 190.

S. Bonav.
in vita
ipsius, c.
13.

Alfons.
Caiet. c.
6. pag. 55.

& de ipso maximè foret acceptum. Oratione, cum multâ deuotione, præmissa, sacrum Euangeliorum librum de altari sumptum: in S. Trinitatis nomine aperiri fecit & c. Recens, & nondum ita vulgatum est, quod memorat Alfonsus Caietanus, in vita Francisci Caietani, Panormi, per Decium Cyrillum Italicè edita An. 1637. Franciscus Caietanus, Dynastæ, seu Marchionis Sortinensis filius, perspecta mundi vanitate, statuit sese rebus humanis abdicare, totumque Christo, in Religioso ordine, mancipare. Sed anceps erat, quoniam animus esset appellendus. Quare censuit, id prius seriò esse expendendum. Duo, præ reliquis, ambiguum eum fecerant ordines, PP. Cappuccinorum scilicet, & Societatis IESV. Trahebat illum, ex vna parte, desiderium pœnitentiæ, affectusque, quo erga D. Franciscum flagrabat. Retrahebat, ex altera parte, corporis imbecillitas, & tenera delicatèq; educta complexio: offerebátq; sese identidem concepta, de Societate IESV, opinio; quam mirè auxerat sanctitas clarissimè resplendens in P. Casparo Concionatore Societatis, ac spirituali duce illius. Ad huius viri normam imitandam extimulabatur. Fluctuabat, inter hos ordi-

ordines diu, neque poterat ita se in vnam partem inclinare, quin illico, in alteram reuocaretur. Statuit ergo rem tandem sorte dirimere, quando aliter illi non constabat diuina voluntas. Ne tamen Deum tentare, aut debitam reuerentiam non adhibere videretur, religiosos, religiosasque Sortini habitantes, qua maxima pietate atque vi potuit, rogauit, vt Numini negotium suum etiam, in orationibus, commendarent. Adiunxit ipse non preces tantum, sed & elemosynas, & ieiunia, & alia exercitia virtutis. Sic instructus, duas chartulas, duarum Religionum D. Francisci, & Societatis I E S V nominibus inscriptis insignitas in calicem iniecit, extraxitque sortem Societatis ineundæ. Explicari non potest, qua lætitia hoc acceperit Franciscus; quòd, eo signo, se, de diuina voluntate confirmatum existimaret, quam vnam desiderabat adeò vehementer & quærebat. Virtus postea, & sanctitas, famaque totius illustrissimæ vitæ docuerunt, sortem benè cecidisse. Multa alia eiusmodi possent adduci, quæ ostendunt, sine oratione, *Sortes* nunquam consulendas esse; sed ne in infinitum eamus, hæc sufficiant. Certè, quia S. Augustinus

S. Aug. l.
4. super
Genes.
cap. 23.
S. Ambr.
l. 4. epist.
14.

dicit: *Solent, quæ sorte dantur, diuinitus dari, & quod sorte legitur, ut ait S. Ambrosius, humano iudicio non comprehenditur, idcirco decentissimum est, ut, quæ diuina sunt, diuina oratione studeamus impetrare.*

§. X.

Libri apertione, velut ominata Sorte, se consolatur S. Gregorius Turonensis.

S. Greg.
Turon.
lib. 5. hist.
Franc. c.
47.

Quintum documentum. Librū aliquem piū, etiam sine iussu, aut suāsu diuino, aperire, & ex primo, qui occurrit versu, non futura & curiosa cognoscere, sed consolationem duntaxat, aut doctrinam piā quærere velle, non est illicitum, sed pijs hominibus vtiliter consuetum; etiam si vel casu, vel diuino nutu, reperiatur, quod reuera euenturum est. Ita euenit S. Gregorio Turonensi, ut de se ipse refert. Leudastes impius, cum eiusdem farinae socio Riculfo, varijs Gregoriū Turonensem machinis oppugnauerat, calumniosè deferendo, tandem etiam ausus est, Platonem Archidiaconum & Gallienum amicos eius in vincula dare, catenisque & calumnijs oneratos ad reginam mendacijs incensam ablegare. *Hæc ego audiens, inquit Gregorius, dum in domo Ecclesiæ residerem, mæstus turbatusq; ingressus*